

Enayatullah Atta Mohammed
51 jaar geboren Afghanistan
Universiteit Moskou
Voormalig Hoofd van Politie in Afghanistan.

Op 27 November 2009 werd er een functionering vergadering gehouden. In deze vergadering werd ons project als geslaagd betiteld. En een ieder van ons stond een contract te wachten, die in zou gaan op 1 sept 2010. Op de vraag van mijn collega, Enayatullah Atta aan Dhr. R. Connemans, of dit zeker is, werd er bevestigd geantwoord. Atta stelde deze vraag nogmaals omdat hij verliefd was geworden op een Afghaanse vrouw. Een contract zou voor hem betekenen dat hij kon trouwen met zijn geliefde, en haar over kon laten brengen naar Europa. 'Laat je vrouw maar overkomen' werd er gezegd. En nogmaals werd hij verzekerd van een vaste baan bij de Gemeente Heerlen.

Op 28 November 2009 ging Atta op zijn lang verwachte vakantie. Helemaal opgetogen over het nieuws wat hij te horen had gekregen, kon hij niet wachten zijn goede nieuws mede te delen. Eenmaal in Afghanistan werd hij warm onthaald in de armen van zijn geliefde en knielend vroeg hij zijn geliefde ten huwelijk.

Op 25 december 2009 Trad Enayatullah Atta Mohammed In het huwelijksbootje. Ondanks dit mooie moment, begint er ook een tijd van voorzichtigheid want in Afghanistan zijn de normen en waarden niet zo als in Nederland. Het gevaar is namelijk dat wanneer een Afghaanse vrouw, in een buitenlands bedrijf werkt, of met een buitenlander trouwt (zo wordt mijn collega daar gezien) haar leven niet meer zeker is. En het duurt ook niet lang voordat de eerste doodsbedreigingen tegen haar werden geuit. Om de veiligheid te kunnen waarborgen van zijn vrouw, werd er afgesproken om haar onder te brengen bij familie leden en om de twee drie weken te verplaatsen naar andere leden van de familie tot 1 september.

Op 1 april 2010 verhuisd mijn collega naar België, omdat het daar makkelijker is om zijn vrouw over te laten komen. Het enige wat word verlangd van mijn collega is, dat hij een contract van onbepaalde tijd kan overleggen. Wetende dat dit geen probleem meer zal zijn vanaf 1 september, wacht hij de laatste 4 maanden af in ongerustheid over zijn vrouw, die het steeds moeilijker en gevaarlijker krijgt in Afghanistan.

12 Augustus 2010. Na het horen van het slechte nieuws in de vergadering, keek ik onmiddellijk naar mijn collega waar ik van wist wat zijn situatie was. Ik zag zijn gezicht van een door zon gebruikt gelaat in een paar seconden wegtrekken naar een lijkleek wit aangezicht. Zweet druppels ontstonden er op zijn voorhoofd en kon zijn maag inhoud nog maar net binnenhouden. Met stomheid geslagen reageerde hij nog; 'Maar het was beloofd'. En vol met emoties bedelde hij nog voor een contract, ook al moest hij de vuilnis ophalen of ergens poetsen. 'Mijn vrouw is niet veilig, begrijp dit dan toch', maar deze woorden stierven af in de stilte. Nog twee weken de tijd werd hem gegeven voordat hij afscheid moet nemen van zijn baan, waar hij zich zoveel voor ingezet had. Daarbij komt nog dat hij verhuisd is naar België. Waardoor hij zijn rechten op bijstand heeft verloren. En de woorden wat hij uitte 'ik had liever dood willen zijn' waren woorden die hij echt meende.

Na de vergadering was mijn collega niet meer in staat naar huis te rijden. Wat heet, hij kon nauwelijks meer lopen, waggelend alsof hij gedronken had konden zijn knieën hem nauwelijks nog dragen. Nadat ik hem thuis had afgezet is zijn bloeddruk omhoog geschoten en stortte dan ook letterlijk ineen.

Mijn gedachte toen ik naar huis reed waren 'Hoe deze man zichzelf heeft weten te redden in dit land. Zich langzaam ontdaan van een moeilijk leven en zichzelf weer in ere heeft hersteld. En door een belofte alles weer is kwijtgeraakt.

Twee dagen later maakt mijn collega een ongeluk met zijn Renault station, waar hij eens zo trots op was, tegen een stilstaande wagen.